

Κι όταν αυτοί μορφωθούν καλά, όταν αποκτήσουν τη σύμφωνη με τὰ συμφέροντά τους ιδεολογία, την ἀληθινή ἐργατική συνείδηση, τότε δὲ θὰ τοὺς χωρίζουν πιά τὰ πρόσωπα νομικοσυμβουλίσκων ἢ προεδρίσκων, τότε καὶ μόνον τότε θὰ ἐξασφαλιστεῖ ὁ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ καὶ ἡ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, πού εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ νὰ ἐπιδιώξουν τὰ δίκαιά τους (*).

A. ΤΡΑΝΟΣ

ΒΑΦΤΙΣΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Σὲ κάποιο χωριὸ τῶν Καλαβρύτων βρέθηκε ἕνας πατέρας πού εἶχε τὸ θάρρος νὰ μὴ βαπτίσῃ τὰ παιδιά του. Ὁ κ. ἀστυνόμος καὶ μερικές ἐφημερίδες ἀρχίσανε νὰ τὸν ἀπειλοῦν πὼς θὰ τὸν καταγγείλουν στὸν εἰσαγγελέα γιὰ τὸ κακούργημα, σὰ νὰ ζοῦμε ἀκόμα στὸ μεσαιῶνα. Κρίμα πού ἡ Ἱερὰ Ἐξέταση δὲν ἔχει πιά πέραση, γιὰ νὰ παραδοθοῦνε ὁ πατέρας καὶ τὰ ἀδάφταστα στὴ φωτιά.

Ἐγὼ ἂν εἶμουν εἰσαγγελέας θὰ ἔλεγα σὲ κείνον πού θὰ τοὺς κατάγγελεν αὐτὰ τὰ λόγια.

— «Ὁ πατέρας αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ τιμωρηθῇ ἢ νὰ ἀναγκασθῇ νὰ βαπτίσῃ τὰ παιδιά του, γιατί σὲ κανένα κράτος τοῦ κόσμου δὲν ὑπάρχει νόμος πού ἐπιβάλλει τὸ βάπτισμα, καὶ μάλιστα στὴν Ἑλλάδα, πού δὲν ἔχει οὔτε Πάπα, οὔτε παππαδοκρατία, οὔτε ἀντισημίτες καὶ ἄλλα τέτοια προϊόντα τοῦ σκοτεινοῦ μεσαιῶνα. Πὼς θέλετε λοιπὸν νὰ ἐφαρμώσω νόμο πού δὲν ὑπάρχει στὸ Σύνταγμά μας, ἀλλὰ μονάχα στὸ κεφάλι μερικῶν προληπτικῶν ἀνθρώπων; Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ νὰ ἀφήστε ἡσυχο τὸν πατέρα αὐτὸν καὶ τὰ δικαστήρια τῆς πατρίδας σας,

(*) Κι ἀπὸ δυὸ λόγια γιὰ τις ἄλλες ἐργατικὲς ὁργανώσεις. Ὁ συνδικαλισμὸς μᾶς φαίνεται νὰ τονίζει πάρα πολὺ τὴν ἀμεση δράση καὶ νὰ παραγνωρίζει τὴν *πραγματικὴ δύναμη* τῶν ἐργατῶν (ἴσως ἄλλοτε μοῦ δοθεῖ εὐκαιρία νὰ τὸν ἀντικρούσω καταλεπτὰ) — ὥστε νὰ θεωρῶ τις προσπάθειες τοῦ κ. Χατζόπουλου, ἂν καὶ ἀναγνωρίζω τὴν ἀφιλόδοξη εἰλικρινειὰ του, ἰδίως στὸν τόπο μας κ' ἐπειτα ἀπ' ἕσα γράφει στοὺς «Καιροὺς» τῆς 30 τοῦ Μάη (ἀριθ. 148) ἄσκοπος καὶ βλαβερὸς. Ὁ κ. Δρακούλης ἔχει μιὰ περίεργη καὶ κάπως κούφια δοξομανία μὲ ἰδέες συγχυσμένες ἀφοῦ δὲν κατορθώνει νὰ νοιώσει πὼς τὸ ἐργατικὸ κίνημα πού δὲν ἀγκαλιάζει τὸ δημοτικισμό εἶναι μιὰ μεγάλη νοῦλλα. Τέλος τὸ σοσιαλιστικὸ κέντρο τοῦ παταριοῦ μᾶς φαίνεται, γιὰ τὴν ὥρα, γιὰ τὸ σοβαρώτερο· οἱ ἐργάτες του προσπαθοῦν νὰ μορφωθοῦν πραγματικὰ ἐπάνου στὸ διεθνὴ σοσιαλισμὸ καὶ μᾶς δίνουν πολλές ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον. Ἀποτελεῖ μιὰ καλὴ ζύμη, πού μπορεῖ νὰ μορφώσῃ καὶ τοὺς ἄλλους ἐργάτες καὶ πιστεύω πὼς μὲ τὴν ὁργάνωσιν αὐτὴ θὰ συγχωνευτοῦν, ὅπως φαίνονται τοῦλάχιστον τὰ πράγματα σήμερα, οἱ ἐργάτες πού ζυπνοῦν πραγματικὰ.

πού ἔχουν νὰ κάνουν πιδ σπουδαῖες δουλιές παρὰ νὰ ὑποστηρίζουνε τὴ θρησκομανία».

Μὲ τέτοια λόγια ἔπρεπε κάθε τίμιος εἰσαγγελέας νὰ ἀπαντήσῃ στοὺς φανατικοὺς χριστιανοὺς τοῦ «μεσαιῶνα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα».

Ὅλοι ὅμως ἐμεῖς πού θαυμάζομε τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς γιὰ τὰ ἀερόπλανά τους, γιὰ τὰ κανόνια καὶ τὰ ὑποβρύχιά τους, δὲ ρίχνομε καὶ καμιά φορά μιὰ ματιὰ σὲ κείνη τὴν Εὐρώπη πού πέταξε τὸ ζυγὸ τῆς ἐκκλησίας μὲ τοὺς παππάδες καὶ τοὺς τύπους τῆς, πού ἀποβλακόνουν τὸν κόσμον καὶ τὸν κάνουν ἀνίκανο γιὰ κάθε σοβαρὴ ἐπιστημονικὴ σκέψη; Ἡ Γαλλία πού τὴν ἀγαπᾶμε σὰ δευτέρη πατρίδα, ἐχώρισε τὴν ἐκκλησία ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ ἴδιως τοὺς καλογέρους, τίς βδέλλες αὐτῆς τῶν περισσοτέρων χριστιανικῶν κρατῶν. Ἡ Γερμανία πού τὴ θαυμάζομε τόσο γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς, ἔχει τοὺς ντισσιντέντες (Dissidenten), πού ἔχουν διακόψει κάθε σχέση μὲ τὴν ἐκκλησία. Αὐτοὶ δὲ βαπτίζονται, οὔτε οἱ ἴδιοι, οὔτε τὰ παιδιά τους, παντρεύονται χωρὶς παππᾶ (ὁ νόμος ζητάει μονάχα τὸν πολιτικὸ γάμο), πεθαίνουν καὶ θάφτονται χωρὶς τὸ ρασοφόρο ἀντιπρόσωπο τῆς ἐκκλησίας. Ἀπὸ τοὺς κατοίκους λ. χ. τοῦ Βερολίνου 25 ο)ο εἶνε ντισσιντέντες, καὶ δὲν πιστεύω, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ εἶναι «ἀνισόρροποι» ὅπως ἔλεγε κάποια Ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα τὸν Καλαβρυτινὸν πατέρα. Ὅλα τὰ Πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης ἔχουν μιὰ ἢ περισσότερες ἑδρες, ἀπὸ τίς ὁποῖες διδάσκεται φανερά, ὅτι τὰ παραμύθια τῆς Παλαιᾶς καὶ τὰ θαύματα τῆς Νέας Διαθήκης ὑποχώρησαν στὴν ἐπιστημονικὴ ἔρευνα τοῦ Δαρβίνου. Τόσοι καθηγητῆς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν διδάσκουν στὴ νέα γενεά, ὅτι πέρασε ἡ ἐποχὴ τοῦ Δυϊσμοῦ, δηλαδή τῆς διάκρισης μεταξὺ θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ ὅτι θριαμβεύει ἡ θεωρία τοῦ Μονισμοῦ γιὰ τὴν ἐνότητα κάθε ἐκδήλωσης τῆς φύσης, μιὰ θεωρία πού ἀπόδειξε, ὅτι δὲν ὑπάρχει καμιά ὑπερφυσικὴ δύναμη, στὴν ὁποία θέλουν νὰ στηρίζουν μερικοὶ ἀνθρώποι τὴν πνευματικὴ, οικονομικὴ καὶ πολιτικὴ τους ὑπεροχὴν.

Τὸν Καλαβρυτινὸν αὐτὸν τονὲ θεωρῶ σὰν πρῶτο σημάδι μιᾶς νέας ἐπανάστασης τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀλήθειας κατὰ τῆς δεισιδαιμονίας καὶ τῶν νεκρῶν τύπων καὶ λόγων τῆς ἐκκλησίας.

A. STEINMETZ

© ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Λένε πὼς στὸν κ. Τοτὸ Δαμίρη τὰ «Λάθη τῆς Ὀσίας» στοιχίσανε πᾶνον ἀπὸ 2 1)2 χιλιάδες δραχμῆς. Ἀπ' αὐτῆς, χίλιες πεντακόσιες πήρε ὁ θίασος πού τὸ ἐπαίξε δυὸ βραδιές, πεν-